

горени. Очевидци свѣдочатъ за безчеловѣчната сѣчъ на малки дѣца, чиито глави сж отрѣзвали, а джелатитѣ съ любопитство гледали, какъ тѣхнитѣ малки тѣла падали и се търкаляли, като на заклани пилета. Доста е, доста! . . . Всички тия звѣрства, бѣха извършени отъ върлуващитѣ башибозуци, а на това кърваво, безчеловѣчно, възмутително зрѣлище турското правителство е гледало благосклонно. . .

Цѣлата тракийска равнина бѣ плувнала въ потоци кръвъ на невинни, ангелски души. . . .

Перуцица и Батакъ сж грозни паметници на печални спомени на нашето минало подъ турското иго

Горда и дрѣзка Турция въ отговоръ на миролюбивитѣ прѣдупрѣждения на Царя-Освободителя казваше: „България може да бжде спасена, но въ нея българи вече не ще да има“.

При тая постановка българскиятъ въпросъ прѣставаше да бжде само славянски въпросъ, а се прѣобръщаше на обще-народенъ, на обще-човѣшки, като въпиющъ позоръ на XIX-й вѣкъ. . . . Вече за светотатственото нарушение на кореннитѣ начала на обществения животъ се интересуваше международното правосъдие. Но кому другиму се падаше прѣвъ да повдигне високо гласа въ общото сѣмейство на европейскитѣ държави противъ свирѣпствующия мечъ и огънь изъ нашата хубава и мила България, ако не на Царя-Освободителя, великия защитникъ на поробенитѣ и угнетенитѣ? Чашата на царското търпение се прѣпълни. Настана великата минута, когато великиятъ славенъ царъ съ силата на оржжието трѣбваше да брани честъта на Русия, — когато, по първия неговъ зовъ и повеление, цѣла една велика нация, по неизповѣдимитѣ пжтища на провидѣнието, се от-